

Sygnatura akt VIII C 1157/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko E. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1157/18

UZASADNIENIE

W dniu 24 czerwca 2016 powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej E. D. powództwo o zapłatę kwoty 9.215,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.182,51 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 6.032,61 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. w dniu 22 grudnia 2009 umowy o kredyt gotówkowy. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty, pierwotny wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę, a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego, które nie doprowadziło jednak do wyegzekwowania całości zadłużenia. Na mocy umowy cesji z dnia 7 maja 2015 roku powód nabył wierzytelność względem pozwanego.

(pozew k. 3-5 v)

W piśmie procesowym z dnia 1 sierpnia 2016 roku (UP) pełnomocnik powoda częściowo cofnął powództwo.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda z dn. 01.08.2016r. k. 58)

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2016 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 107,76 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie odsetek żądanych od kwoty 6.032,61 zł ponad wysokość dwukrotności odsetek ustawowych.

(postanowienie k. 60)

W dniu 16 sierpnia 2016 roku w sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądając od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(postanowienie k. 61)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała żądanie powoda tak co do zasady jak i wysokości, a także podniosła zarzuty braku legitymacji czynnej powoda oraz przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 66-69)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia wskazał, że skuteczne jego zgłoszenie nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania, a jedynie jego przekształcenie się w zobowiązanie naturalne. Pełnomocnik powoda zaproponował nadto zawarcie ugody.

W piśmie procesowym pełnomocnika pozwanej z dnia 6 lipca 2018 roku (UP) ten oświadczył, iż pozwana nie widzi możliwości zawarcia ugody jednocześnie podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pełnomocnik pozwanego zajął stanowisko jak w sprzeciwie.

(odpowiedź na sprzeciw k. 85-86, pismo procesowe pełnom. pozwanej k. 88, protokół rozprawy k. 85-86)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2009 roku pozwana E. D. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki nr (...) z terminem spłaty ostatniej raty do dnia 24 grudnia 2014 roku, na mocy której pozwana otrzymała kwotę 13.338,52 zł, którą zobowiązał się spłacić wraz z opłatą przygotowawczą za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki, prowizją bankową od udzielonej pożyczki oraz opłatą ubezpieczeniową i odsetkami w 60 miesięcznych ratach.

(umowa k. 46-48 v, okoliczności bezsporne)

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, na skutek czego pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę pożyczki. Ta stała się wymagalna w całości w dniu 25 stycznia 2013 roku, co do wprost wynika z przedstawionej przez pełnomocnika powoda wyciągu z listy wierzytelności stanowiącej załącznik do umowy przelewu.

(okoliczności bezsporne, załącznik do umowy przelewu k. 33-34)

W dniu 19 marca 2014 roku Bank wystawił przeciwko E. D. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 4 kwietnia 2014 roku nadał klauzulę wykonalności.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego Bank wszczął postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji.

(odpis postanowienia o nadaniu KW k. 49-49 v, okoliczności bezsporne)

W dniu 7 maja 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Wierzytelności Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę przelewu wierzytelności m.in. wobec dłużnika E. D. wynikającą z tytułu powyższej umowy pożyczki. Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(umowa przelewu wierzytelności k. 23-27, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 32-33, wezwania do zapłaty k. 44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia.

W przedmiotowej sprawie jak wynika z dokumentów złożonych przez stronę powodową wierzytelność stała się wymagalna 25 stycznia 2013 roku, zaś powództwo wytoczono w dniu 28 czerwca 2016 roku.

Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd Rejonowy podziela w pełni uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, wydaną w sprawie III CZP 29/16, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 KC).

W uzasadnieniu powyższej uchwały słusznie podniesiono, że przepis art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 roku o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) uchylił przepisy

art. 96 - 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

Rozważane zagadnienie prawne dotyczyło takiej sytuacji faktycznej, w której wniosek banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego przerwał bieg przedawnienia, przerwa zakończyła się z datą prawomocnego postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania z urzędu na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC wobec nieskuteczności egzekucji, po czym bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo (art. 124 KPC) i cesjonariusz nie będący bankiem nabył wierzytelność. Zatem należało rozważyć, czy cesjonariusz, który nie jest bankiem może skorzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie

art. 96 - 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 128; dalej PrBank), które obowiązywały do dnia 27 listopada 2015 r., skoro nabywa wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami (art. 509 § 2 KPC).

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 KPC bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r. Nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r. Nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r. Nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 KPC) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 KPC albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r. Nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo. W konsekwencji przerwanie przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem biegu terminu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o nadanie bte klauzuli wykonalności i wydania postanowienia w tym przedmiocie w dniu 4 kwietnia 2014 roku a następnie wobec wszczęcia przez pierwotnego wierzyciela postanowienia egzekucyjnego ostatecznie umorzonego nie odniosła skutku względem powoda.

Wprawdzie w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 KC).

Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 KPC, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 KPC, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i

dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 KPC następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

W przedmiotowej sprawie powód nie tylko nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia roszczenia ale nawet nie podnosił takich twierdzeń.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2015.1804 z dnia 2015.11.05) w wysokości 2.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.